

„Amikor leszáll rátok a Szentlélek, erő tölt el benneteket, és tanúim lesztek” (ApCsel 1,8)

Az Apostolok Cselekedetei kezdődik így, amelyet Lukács evangélista írt. A feltámadt Jézus röviddel azelőtt, hogy végleg visszatér az Atyához, megígéri az apostoloknak, hogy Istentől fogják megkapni az erőt ahhoz, hogy az emberiség történelmében hirdessék és építsék az ő Országát.

Nem arról van szó, hogy ennek segítségével megdöntsék az államrendet, vagy egymás ellen fordítsanak politikai vagy közjogi hatalmakat, hanem arról, hogy fogadják mélyen szívükbe Isten Lelkét, és Ő ösztönözze cselekedeteiket, tegye „új emberekké” őket.

Nem sokkal ez után vannak együtt a tanítványok Máriával, leszáll rájuk a Szentlélek, és hirdetni fogják Jézus üzenetét Jeruzsálem szent városától kezdve a „föld végső határáig”.

„Amikor leszáll rátok a Szentlélek, erő tölt el benneteket, és tanúim lesztek”

Jézus az apostolokat és velük együtt minden tanítványát meghívja, hogy „tanúi” legyenek.

Valóban, minden keresztény, amikor Jézus által fölfedezi, hogy mit jelent Isten gyermekének lenni, fölfedezi a meghívást is. A hivatásunk és gyermeki mivoltunk a küldetésben valósul meg, hogy testvérként közeledünk a többi emberhez. Mindannyian meg vagyunk hívva, hogy apostolok legyünk, akik tanúságot tesznek az életükkel, és ha szükséges, akkor a szavaikkal is.

Akkor vagyunk Jézus tanúi, amikor magunkévá tesszük életstílusát. Amikor nap mint nap a családjában, a munkahelyünkön vagy az iskolában, vagy éppen kikapcsolódás közben befogadó és megértő módon közeledünk az emberekhez, akikkel találkozunk, és a szívünkben mindig ott van az Atya nagy terve az egyetemes testvériségről.

Marilena és Silvano meséli: „Amikor összeházasodtunk, szerettünk volna mindenki irányában befogadó család lenni. Egyik legelső tapasztalatunk ezzel kapcsolatban egyik karácsony előtt történt. Nem szerettünk volna csak futtában kívánni boldog karácsonyt mindenkinek a templom előtt, ezért arra gondoltunk, hogy szomszédainkat személyesen keressük fel egy kis ajándékkal. Mindannyian meglepődtek, de örültek, különösen az a család, akit mindenki igyekszik elkerülni. Megnyitották a szívüket és meséltek a nehézségeikről, különösen arról, hogy évek óta senki sem látogatta meg őket. Több mint két órára sikerült ez a látogatás, és nagyon megrendültünk ezeknek az embereknek az örömét látva. Így a kezdeti elhatározás következtében, hogy mindenki felé nyitottak leszünk, nagyon sok emberrel megismerkedtünk. Nem volt mindig könnyű, mert egy-egy váratlan látogatás sokszor áthúzta a terveinket, de mindig szem előtt tartottuk, hogy ne hagyjuk ki ezeket a lehetőségeket a testvéri kapcsolatok építésére. Egyszer kaptunk egy tortát, és meg akartuk osztani azzal az asszonnyal, aki segített a braziliaiaknak szervezett gyűjtésben. Örült az ötletnek, nekünk pedig alkalmat adott, hogy megismerjük a családját is. Amikor eljöttünk tőlük, azt mondta: »Bárcsak nekem is lenne bátorságom meglátogatni másokat!«

„Amikor leszáll rátok a Szentlélek, erő tölt el benneteket, és tanúim lesztek”

Mi keresztények a keresztséggel megkaptuk ajándékkul a Szentlelket, de Ő szól minden ember lelkiismeretében, aki őszintén keresi a jót és az igazságot. Ezért mindannyian helyet tudunk készíteni Isten Lelkének, és engedhetjük, hogy vezessen.

Hogyan ismerjük fel és hogyan hallgassunk a hangjára?

Segítségünkre lehet ebben Chiara Lubich gondolata: „A Szentlélek [...] bennünk lakozik, a temploma vagyunk. Megvilágosít és vezet bennünket. Az igazság Lelke, általa értjük meg Jézus szavait, amelyeket élővé és aktuálissá is tesz; eltölt bennünket a Bölcsesség iránti szerelemmel, és megsúgja nekünk, hogy mit és hogyan mondjunk. A Szeretet Lelke, aki eláraszt bennünket szeretetével, képessé tesz arra, hogy szeressük Istent teljes szívünkkel, lelkünkkel és erőnkkel, és hogy szeressünk mindenkit, akivel találkozunk. Az erősség Lelke, aki megadja a bátorságot és az erőt ahhoz, hogy az Evangélium szerint éljünk, és mindig az igazságról tegyünk tanúságot. [...] Isten szeretetével szívünkben, és ezzel a szeretettel messzire juthatunk, és nagyon sokakat részesíthetünk saját felfedezésünkben. [...] A földnek nemcsak földrajzi értelemben vannak »határai«. Ez a kifejezés például azokra is vonatkozik, akik ott élnek a közelünkben, de még nem részesültek abban az örömben, hogy igazán megismerték volna az Evangéliumot. Tanúságtételünknek egészen eddig kell eljutnia. [...] Jézus iránti szeretetünk azt kéri tőlünk, hogy »váljunk eggyé« mindenkivel, tökéletesen elfelejtkezve önmagunkról, amíg a másik, akit a bennünk lévő Isten szeretete gyengéden

megsebzett, eggyé nem akar majd válni velünk és így kölcsönössé válik a segítség, az ideálok, a tervek, az érzelmek. Csak ekkor beszélhetünk majd; és amit mondunk, a kölcsönös szeretet talaján ajándékká válik.”[1]

Letizia Magri

[1] C. Lubich, *Az élet igéje*, Új Város 2003/6

forrás: fokolare.hu